A°. 1831. N°. 100.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 16 DECEMBER.

PARAMARIBO, den 15 December 1831.

De ramp, welke de Nederlandsche West-Indische Bezittingen in het algemeen, en de Kolonie *Suriname* sedert eenige weken in het bijzonder dreigde, heeft ons helaas! getroffen. Na dat de ziekte, waaraan Zijne Excellentie de Heer Schout bij Nacht Gouverneur Generaal sedert den 25 October ll. met meerdere of mindere afwisseling van schijnbare beterschap had geleden, sedert den 8 dezer een meer gevaarlijk aanzien had gekregen, en zigtbaar dag aan dag in hevigheid klom; is Z. H. E. G. in den vroegen ochtend ten vijf uren onder derzelver geweld bezweken, en het betere leven ingegaan. — Wij houden ons overtuigd, dat elk, die s'mans hooge waarde heeft leeren kennen, den droefheid zal billijken, welke onze harten bij het vermelden van deze treurmare vervult. De diepbetreurde Overledene was toch een man van zeldzame talenten, en bezat tevens eene regtschapenheid, eene edelheid, en eene vastheid van karakter, waardoor hij niet alleen den eerbied en de hoogachting, maar ook de liefde en genegenheid afdwong van elk, die tot hem in eenige betrekking stond. — Zijne groote hoedanigheden hadden hem, als het ware, voor het voeren der teugels van het Bewind gevormd, en op welke schitterende wijze hij zich, ook soms onder ingewikkelde omstandigheden van dezen eervollen, hoezeer moeijelijken taak, gekweten heeft, dit kunnen de Nederlandsche West-Indische Bezittingen uit éénen mond getuigen. Wij zeggen niet te veel, wanneer wij dit verlies *onherstelbaar* noemen, want gewis, waar vinden wij een' Gezagvoerder terug, die al dat gene in zich vereenigt, wat wij in den voortreffelijken CANTZ'LAAR in de meest volkomenste zamenstemming zoo dikwerf hebben bewonderd.? Dankbaar brengen wij dus onze hulde aan s'mans nagedachtenis, die aan alle weldenkenden onder ons nimmer zal ophouden dierbaar te zijn, en die wij niet beter kunnen vereeren, dan door hem, elk in zijnen kring, in de opvolging dier deugden natestreven, welke hem de liefde des Konings, die hem eenmaal met het Ridderkruis beschonk, hebben waardig gemaakt, en welke hem nu in de Zalige gewesten der Onsterffelijkheid het loon doen genieten, aan de wijzen en edelen der menschheid door den Allerhoogsten toegelegd.

NOTIFICATIE.

Ter gelegenheid van het Overlijden van Zijne Excellentie den Schout bij Nacht *PAULUS ROELOFF CANTZLAAR*, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, op heden morgen ten vijf ure voorgevallen, worden alle, zoo hoogere als lagere, ambtenaren, alsmede alle verdere mannelijke ingezetenen, voor zoo verre derzelver omstandigheden zulks gedoogen, uitgenoodigd en verzocht, om, als uitwendig blijk van den diepen rouw, waarin de Kolonie zich door dien ramp gedompeld ziet, voor den tijd van *twee maanden* een zwart floers om den linker arm te dragen; terwijl het aan de vrouwen wordt overgelaten, zulks te doen naar welgevallen.

Paramaribo, den 15 *December* 1831.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MENGELWERK.

BIJZONDERHEDEN WEGENS DEN *FRANSCHEN* GENERAAL *MOREAU*.

Eenige trekken uit het leven van een' in geheel *Europa* met roem bekenden held, die de *Franschen* wegens de gewigtige diensten die hij de republiek gedaan heeft, de *Duitschers* wegens zijne ongemeene bekwaamheden en goedhartigheid onvergelijk blijven moet, zullen misschien in dit tijdstip den lezer niet onwelkom zijn. Zij zijn uit een *Fransch* geschrift, ten titel voerende: *Vie et anecdotes du général* Moreau, ontleend.

Eenige schrijvers hebben, ofschoon niet gelukkig, Moreau en Turenne met elkander vergeleken. Zonder tusschen deze beide mannen een paralel te trekken, kan men beweren dat die vergelijking valsch is. Turenne vatte de wapens op tegen zijn vaderland — — Moreau wierd van het direktorium met ondank beloond, en leefde eenigen tijd in stilte; doch weigerde niet het kommando weder aan te nemen zodra het vaderland zijne diensten vorderde.

Eene betere, juistere vergelijking ware veelligt die tusschen Moreau en Catinat; en wanneer deze ook al niet geheel volkomen ware, dan had zij toch een' zekeren schijn van waarheid. Zonder ons langer hierbij op te houden, mogen de volgende trekken spreken.

Victor Moreau wierd in het jaar 1763 te *Morlaix* geboren. Hij studeerde te *Rennes*, in het departement *l' Isle et Vilaine*, in de regten, alwaar hij ook als advokaat gepromoveerd wierd.

In het begin der omwenteling onderscheidde hij zich bij den toenmaals te *Rennes* ontstane oolusten door patriotismus en heldenmoed. Bij de oprichting van het batallon van dit departement bestemde de burgers Petiot; die toenmaals generaal prokurator sijndikus van hetzelve was, en naderhand den post van staatsraad bekleedde, de keus van Moreau tot bevelhebber van dit bataillon, uit hoofde van den ijver, welken hij voor de zaak des algemeens betoond had.

Hij steeg snel van post tot post, en door onderscheiden militaire rangen tot dien van generaal en chef. Onder zijne aanvoering deden de *Franschen*, gedurende de verovering van *Holland*, als overwinnaars hunnen intogt in de sterke steden, *Menen*, *Yperen*, *Ostende* en *Nieuwpoort*, en niettegenstaande de gruwzame wet, welke alle onderdanen van George III., die de *Franschen* in handen vielen, gebood te vermoorden, liet Moreau de bezetting van *Nieuwpoort*, welke juist uit enkel *Hanoveranen* bestond, pardon geven; en had de 9de *Thermidor*, gedurende dit bedrijf, de dwingelandij der tienmannen niet omvergeworpen, dan had deze menschlievende daad hem ongetwijfeld het leven gekost. De tienmannen wierden afgezet, maar de revolutionaire regering overleefde hen, en Moreaus vader wierd op denzelfden dag een slagtoffer van hare woede dat hij, den generaal, om het fort *Sluis* te belegeren, zijne soldaten, zonder zich op iets anders dan hunne dapperheid, zijn' heldenmoed en zijne bekwaamheid te kunnen verlaten, onder het schrikkelijkst batterijvuur, tegen een' talrijken vijand, die Moreau en zijne troepen deed verbazen, naar het eiland *Kadsand* voerde.

Op de tijding van de schriklijke dood zijns vaders, geraakte Moreau in vertwijfeling, en besloot zijn vaderland te ontwijken maar de overredingen zijner vrienden en zijn telkens hooger stijgend patriotismus wederhielden hem. Hij wijdde heete traanen aan de nagedachtenis zijns vaders, en keerde weder op het heldhaftig eerspoor. Verheven voorbeeld van opoffering, waarvoor de warmste aandoeningen der ziel onderdoen moesten!

In het vierde jaar na zijne benoeming tot generaal van de *Rhijn-* en *Moezelarmee* bewerkte hij meermaalen den overtogt van den *Rhijn*, met die dapperheid, en dat geluk, hetwelk alle zijne weloverlegde ondernemingen en schrandere schikkingen met lauweren kroonde, en midden door het *Schwarzwald* gelukte hem deze terugtogt, dien de nakomelingschap onder het getal der schitterendste krijgsverrichtingen, die immer in eenig land ten uitvoer gebragt wierden, rekenen zal. Hij kwam aan den *Rhijn* terug, liet zich nergens ophouden, sloeg den vijand bij iedere gelegenheid, en forceerde den overtogt. Eindelijk opende zijne armee in twee kolonnen, waarvan de eene tegen *Freiberg* en de andere tegen *Huningen* gericht was, de pas, en bleef, na eenige uitstekende overwinningen, meester van het *Brigausche*, van alle Rhijnbruggen en defiléen, die den ingang in het *Duitsche* rijk open laten.

Na zulk een' glorierijken veldtogt wierd Moreau tot beloning van zijne aan het vaderland bewezen diensten door het direktorium terug ontboden, en was voor zijne armee verlooren.

Deze ondank bedekte het direktorium met schande, maar met roem en eer den held die een slagtoffer van hetzelve was. Niet zonder grond voorspelde men toenmaals reeds den ondergang van deze zoo gehate regering. Uit hare asch zag men eindelijk een' gerusten staat, en eene regelmatige orde der dingen oprijzen.

De achting van alle weldenkenden verzelde Moreau in zijne ambtloosheid; en welhaast voelde men het gemis, hetwelk zijne afwezigheid bij de legers veroorzaakte. Hij wierd weder aangesteld.

De legers in *Italië* waren van alles ontbloot, en door toedoen eens onkundigen, van het direktorium begunstigden generaals overal geslagen, en bevonden zich in een' deernis waardigen toestand, Moreau wierd derwaarts gezonden om het overschot te redden. Ook hier deed hij gewigtige diensten, en kwam na eenigen tijd weder te *Parijs*, alwaar hij Bonaparte voor de eerstenmaal zag.

Men nadert elkander ligt, en leert elkander spoedig hoogachten, wanneer 'er zoo veel grond tot wederzijdsche hoogachting voorhanden is als hier het geval bij deze beiden mannen was. Moreau was een der geenen die den 18den *Brumaire*, op dien onvergetelijken dag, Bonaparte op zijde stonden.

Als generaal en chef der *Rhijnarmee* muntte hij door twee beroemde veldtogten uit, die in de geschiedenis een belangrijk vak uitmaken. In den laatsten was hij *Weenen* zeer nabij, toen een wapenstilstand, die spoedig door de vrede gevolgd wierd, zijne triomfvolle loopbaan afbrak.

Vóór de omwenteling verstikten heldenmoed en krijgsbekwaamheden in *Frankrijk* in de onwerkzaamheid der garnisoenen; en de verordening, welke enkel de adelijken toeliet om den rang van luitenant te verkrijgen, vermiaderde daarbij nog in een' ligt te bepalen graad het getal der genen die van de natuur bestemd waren om in deze loopbaan uit te munten. Van het oogenblik der omwenteling af wierden de namen der krijgslieden die in den dienst des vaderlands uitgemunt hadden menigvuldiger; hun getal nam van dag tot dag toe, en weldra strekte een oorlog, waarin de *Fransche* natie met vele vijanden te strijden had, deze lijst tot onoverzienbaarheid uit.

Onder de in dit revolutionaire tijdstip optredende personen, was Moreau een van de weinigen, op wier gedragingen volstrekt niets ten nadele te zeggen was. Vaderlandsliefde was het gevoel hetwelk hem bezielde, en het glorierijk doel zijner verrichtingen. Iedere aangename aandoening, iedere gedachte aan wraak moest voor dit gevoel wijken.

Met ondank beloond en terug ontboden door lieden die niet in staat waren om zijne verdienste op prijs te stellen, verwijderde hij zich voor eenigen tijd van de schouwplaats alwaar kuiperij en verdorvenheid de eenige titels waren die op begunstiging aanspraak gaven. Maar in zijne afzondering zocht hem de achting en liefde van die genen weder op, welke de order hersteld en de omwenteling geëindigd wenschten te zien, wier aanhoudende voortduring alles omverre geworpen had

zonder het minste weder op te richten. Deze wenschen wierden eindelijk vervuld; de orde verkreeg de wanorde, en een bestuur, hetwelk met eene zonderlinge schranderheid al het goede te schatten wist, liet ook Moreaus verdiensten recht wedervaren.

Men heeft niet vergeten dat deze generaal, in zijn' eersten veldtogt aan den *Rhijn*, den overtogt van dezen stroom ten uitvoer bragt, na dat hij, om zoo te spreken, alles wat daarop volgde vooruit gezien had. Men heeft niet vergeten dat hij van de eene overwinning naar de andere ging, dat de legers, die hem ondersteunen, zouden geslagen waren, dat hem bevolen wierd tegen eene driemaal sterker armee dan de zijne te strijden. Men heeft niet vergeten dat hij in dezen toestand den bekenden schoonen terugtogt bewerkstelligde.

Bij de armee van *Italië* zagen wij hem alle hindernissen te boven komen, tegen veel sterkere legers strijden, en met eene bewonderenswaardige sterkte van geest en schranderheid terug trekken en de legers redden. Toen hij weder in *Duitschland* kommandeerde, bevocht hij 29 mijlen van *Weenen* den vrede.

Vernuft, schranderheid en bekwaamheid vereenigde hij met bescheidenheid, de trouwe gezellin van ware bekwaamheden. Deze bescheidenheid doet hem aan zijn eigen grootheid twijfelen, en hij schrijft aan het geluk het geen toe, wat slechts aan zijne verdiensten toe te schrijven is.

DE WIJSGERIGE KRAMER,

Eene ware Anekdote.

De heer Falsing, voormaals een zeer beroemd koopman, en spekulant in Z***, was door verscheiden wederwaardigheden in den handel geheel in verval geraakt. Ondertusschen, vivat de schrandere bollen! zij banen zich overal en in alle omstandigheden nieuwe wegen. De heer Falsing had in zijn magazijn slechts nog een onbeduidend restant van oude lamme scharen, verroeste degens, gespen, haarspelden, dozen, enz. Eens, toen hij droefgeestig tusschen alle deze rariteiten stond, sprong hij op ééns als verrukt op. « Ha!" riep de wijsgerige koopman, « is niet « de wereld een groot poppenspel? Louter « prullen, tienmalen onbeduidender dan dezen « om mij heen, worden gezocht, geacht en « aangebeden. Alles loopt op gekheid uit, en « zelfs de ernstigste zaak van de wereld wordt « daartoe gemaakt. Welaan, ik wil daarmede « mijn voordeel doen; ik wil een moralist van « smaak worden, en in korten tijd de geheele « elegante wereld in mijn magazijn toveren."

Gezegd, gedaan. Weldra wierd de heer Falsing, onder den naam van den wijsgerigen kramer, het gesprek der gansche stad. Een vreemdeling, die niet in Falsings magazijn geweest was, wierd met hem gelijk gesteld, die in *Rome* den Paus, of in *Weimar* Wieland niet gezien had. Zijne *prullaria* had grooten aftrek, want bij iedere kleinigheid wist hij iets stekelachtigs — aardigs te zeggen, en alles daardoor eene zekere gansche bijzondere waarde bij te zetten. Men betaalde hem tiendubbeld, om slechts één' vrolijken trek te meer van hem in assemblées, en aan de speeltafels te kunnen navertellen, en zoo wierd hij langs den weg van satyrieken zedenprediker een behouden man.

De heer V*** kwam. « Hebt gij fraaije doosjes?" — « ó ja! mijnheer! hier, bij voorbeeld « is een allerfijnst, dat de zonderlingste eigen« schappen heeft. In dit doosje, mijnheer! kan « een hoveling zijne gansche eerlijkheid, een « advocaat zijn geweten, en een dichter zijn « gansche have en goed bergen, en wel met « het grootste gemak." De heer V***, die een « advokaat was, glimlachte, en betaalde het « doosje verre boven de waarde.

Mevrouw X***: « Hebt gij geen verrekijkers?" — « Om u te dienen!" — « Laat 'er « eens een' zien." — « Hier is 'er een zoo als er in « *Engeland* geen gemaakt is. Hij heeft voor« treflijke hoedanigheden." — « En die zijn?" — « Zie eens, mevrouw! wanneer gij door het eene « einde ziet, dan schijnt ieder voorwerp geheel « nabij, vergroot en in het schitterendst licht; « maar keert gij hem om, dan schijnt alles « geheel verwijderd, in nevel gehuld, ver« kleind, verward en onbeduidend. Door dit « einde ziet men tweeërlei: eerstelijk zijn eigen « gebreken, en de voortreflijke hoedanigheden « van anderen; beiden vertonen zich daarin „ klein, kruimelig en onbeduidend. Maar „ willen wij onze eigen voortreflijkheid „ of de gebreken van anderen beschouwen, „ fluks keeren wij den verrekijker om, en zie„ daar, wij verschijnen als deugdhelden, als „ reuzen van voortreflijkheid en edelmoedigheid. „ De zwakheden van anderen zetten zich daar„ in tot doodzonden uit, en hunne splinters „ worden balken." Mevrouw kocht nadenkende den verrekijker en vertrok.

Mevrouw ***: Hebt gij maskers, mijnheer?" — « Neen, mevrouw!" — « Hoe! geen maskers?" — « Neen, mevrouw! geen maskers." — « Hoe « komt dat toch?" — zeer natuurlijk, mevrouw! « want daar alles tegenwoordig masker is, kan « men de gemaakten niet aan den man bren« gen. Coquetterie verbergt zich onder de blo« zende wang, onderdrukking maskert zich met « den naam van geregtigheid, en list met den « sluijer der wijsheid. Zotten schijnen geleerd « en huigchelaars opregt, en wie heden aan « uwen boezem van tederheid versmelt, ziet « u morgen koelbloedig hangen, al kon hij u « met een' daler redden. De gansche wereld « is een masker, en natuurlijke gezigten treft « men slechts in den slaap en in de doodkist « aan." Mevrouw L*** vertrok eenigzins misnoegd, toen het gesprek op de gezigten kwam; want zij was zoo erg geblanket als mevrouw C***D, in ***, zou ik zeggen, als ik van vergelijkingen hield.

De heer W***: « Mijnheer! hebt gij geen « zeldzame oudheden?" — « In menigte mijn« heer! uit ieder tijdperk, van ieder volk, se« dert de schepping der wereld. Hier is, bij « voorbeeld, een der zeldzaamste stukken. Eene « kleine koperen plaat, waarop het huwelijks« kontrakt tusschen Adam en Eva geëtst is. « De letters zijn geheel uitgesleten; maar dat « bewijst juist de oudheid. Het merkwaardigste « daarbij is dit, dat Eva's redenen altijd drie« malen zoo lang zijn dan die van Adam, « en vol verzekeringen van tederheid en trouw. « Ook is hier de hoorn van een bokje, die de « muren van Jericho hielp omvertrom« petten: wijders eene lok van Simsons « haar op een lap van Josephs mantel ge« speld." — « Wat is dat voor eene fluit?" — « Dezelfde waarmede Orfeus den duivel het « hart zoo week maakte dat hij zijne vrouw « uit de hel liet. Hier is eene voortreflijke « hartenkroon, van een' zestientakkigen, dien « Hannibal in den dertigjarigen oorlog uit « tijdkorting bij *Kapua* schoot, en waar hij « zoo veel dronk dat hij niet voor *Rome* kon « komen. Zet gij deze antiquiteit op uw hoofd, „ dan zalzij u staan als iemand die eene schoone „ vrouw heeft. Hier is eindelijk een der zeld„ zaamste stukken die ik bezit, en dat ik ge„ woon ben de proefpijp te noemen; daarmede „ laten zich al aartige proefnemingen doen. „ Wanneer gij haar aan uw oor brengt zult gij „ u verwonderen: niets dringt door dezelve „ dan waarheid en wijsheid. Domheid, valsch „ vernuft, ongerijmdheid en logen gaan 'er even „ min door als een kameel door het oog van „ eene naald. Met deze pijp aan mijn oor heb „ ik uren lang in de schitterendste gezelschap„ pen, uren lang in koffijhuizen gezeten, waar „ de monden als windmolens gingen, maar „ ik hoorde niets. Aan de vertrokken gezig„ ten, de verwijde neusgaten, en de snappen„ de lippen; zag ik wel dat 'er gesproken „ wierd maar voor mij was alles marionetten„ spel. Ja, mijnheer! ik verzeker u, dikwijls „ heb ik met dit instrument den plegtigsten „ godsdienst bijgewoond, en, zoo waar als ik „ leef, ik hoorde niets." De heer W*** was een proponent; hij kocht de proefpijp, ging heen, en hoorde 'er nooit iets door.

De heer M***: „ Hebt gij weegschalen, „ mijnheer?" — Extra fijne, mijnheer! Hier „ is eene uitmuntende, het ware zinnebeeld „ der geregtigheid: een haar brengt haar uit „ haar evenwigt." — „ Zoo moet ik 'er juist „ eene hebben: ik ben voornemens eenige „ weegkundige proeven daarmede te doen." — „ Daartoe zijn de mijnen zeer geschikt. Deze „ hier, eene mijner fijnsten, heb ik zelf be„ proefd en voortreflijk bevonden, zoo heb ik „ eens de beloften van een' minister in de eene, „ en den vleugel eener mug in de andere schaal „ gelegd, en zie, de evenaar sloeg naar de „ laatste over. Ik heb de wijsheid van een windbuil en de geestigheid van een' pedant te„ gen elkander gewogen en beiden waren even „ zwaar. Ik heb bevonden dat de hoogmoed „ en ijdelheid met de domheid in het naauw„ keurigst evenwigt staan, en dat een vinger„ hoed vol tevredenheid oneindig meer weegt „ dan een ton gouds." —

„ Maar lieve Falsing!" vroeg hem eens een vertrouwd vriend, „ wat wint gij toch met „ deze prullen door snedige gezegden dus aan „ te prijzen?" — „ Gij hebt vergeten," antwoordde hij, „ dat ik, eer ik koopman wierd, „ in de wijsbegeerte studeerde."

TOONEELANEKDOTEN.

Voormaals was men te *Parijs* gewoon aan wederzijden van het tooneel stoelen voor aanschouwers te plaatsen. ARMAND, een der tooneelspelers, merkte dat een' dezer stoelen innam, en over zijn spelen bestendig de schouders ophaalde of het hoofd schudde. Om zich van hem te te ontslaan, kocht ARMAND op zekeren dag alle de lootjes tot deze zitplaatsen op, plaatste zich op den *Pont-neuf* en schonk ze aan enkel gebogchelden, met nadrukkelijk verzoek het stuk door hunne goedkeuring te ondersteunen; den voorsten stoel had hij zijn' berisper aangewezen, en deze kwam het eerst. In het oogenblik dat het gordijn opging en het tooneel door de voetlampen verlicht wierd, barstte het publiek op het zien van dit uitgelezen gezelschap in een schaterend gelagch uit. „ Weg met de bogchels!" riepen duizend stemmen. De arme halzen gehoorzaamden, en de lastige bediller kwam niet weder.

Een tooneelspeler, die onlangs in SCHERIDANS *Pizarro* voor ROLLA speelde, had het ongeluk toen men hem op het einde van het stuk als lijk op het tooneel droeg, van de baar te vallen; toornig sprong hij op, vloekte op de onhandigheid der dragers, en legde zich weder op de baar.

ADVERTENTIEN.

M. ABRAHAMS

Biedt tot Civiele prijzen te koop aan: Rode-, Madera-, Rijnsche en Muscaat Wijn; Bier; Jenever; fijne Conjac Brandewijn; Liqueuren; lijn Olij, en alle soorten Verfwaren en Plant. behoeften. Osnabrugs Linnen; Vries Bont, tafellakens en Servetten; Linnen in soorten; Cambrix; Shirting; fijne HB Doeken; Calico's; Satinet; gecoul. Dril; zwart Krep; Dames kleeden in soorten; zijde Paraplues; Grootboeken en Journalen; Parfumerien; visite Kaarten, en vele andere Goederen. — *Watermolen Straat* No. 13.

☞ BROODSUIKER

BIJ

J. VAN GELDER Hz.

Weggeloopen van den Ondergeteekende, een Neger, genaamd: *FLORIS*; die denzelven opvangt en terug bezorgd, zal het gewone vanggeld genieten.

Een ieder wacht zich voor schaden.

Paramaribo, den 13 *December* 1831.

J. H. IMTHURN.

TE KOOP:

Een groot *ERF*, met de daaropstaande Gebouwen, Steenen Keuken en Put, gelegen in het beste gedeelte dezer Stad. Alsmede een bekwame Delver- en Tuin Neger. — Adres ter dezer *Drukkerij*.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 2den dezer, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. W. GROVER, van *Gloucester*.

Den 5den, de Nd. Am. Brik *Veteran*, Kapt. J. STEVENS, van *Boston*.

Den 6den, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. J. FOSTER, van *Gloucester*.

Den 13den, de Nd. Am. Brik *Gosypium*, Kapt. R. G. STAMWOOD, van *Glouchester*.

UITGEKLAARD.

Den 5den, de Nd. Am. Brik *Planet*, Kapt. D. R. LE CRAW, naar *New-Burryport*; lading: 154 vaten en tierces Malassie.

Den 10den, het Schip *Sara Agatha*, Kapt. S. M. HOFFMAN, naar *Middelburg*; lading: 349 vaten Suiker, 8 balen heele- en 2 dito gebroken Koffij.

Idem, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. CHARLES SAUNDERS, naar *Gloucester*; lading: 257 vaten en tierces Malassie.

Den 14den, de Nd. Am. Brik *Gipsey*, Kapt. JAMES ROWE, naar *Boston*; lading: 145 vaten en 15 tierces Malassie.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.